

L J O Ð A B R É F

TIL KUNNINGJA MÍNS Á ÍSLANDI.

—o—

Björt að sævi sunna líður
 sælli vana hjúpuð ró;
 aftangeislinn gyllir fríður
 grundir, hóla, dali' og skóg.

Minn þá sveimar óðfús andi
 austr um marar dimmblátt sund,
 köldu heima' á klakalandi
 kærri vina sækir fund.

Víða' um grund hann gerir krækja,
 guðar nær á hverjum skjá,
 þig hann mundi þá heim sækja,
 þar hann varla sneiðir hjá.

Um hýsing sést ei bljúgur beiða,
 brúkar gesta minstan sið;
 hann upp sezt og heimtar greiða,
 en hreyfir ei nesti sínu við.

Fær þó ávalt beina beztan
 brögnum hjá og verður rótt,
 glaður þá að sumbli sezt hann
 og svalla náir fram á nótt.

Svo heim slagar slunginn muni,
 sleppir sagan honum þá.